

Ve své rigorózní práci se pokouším o interpretaci románu E. M. Forstera Pokoj s vyhlídkou a románu D. H. Lawrence Ztracená dívka. Především se zaměřuji na to, jak autoři v těchto dílech ztvárnili setkání s jinakostí a jaký vliv toto střetnutí mělo na vývoj jejich protagonistek. Forster a Lawrence dramatizují v těchto románech svou víru v nesmírný potenciál jižní emocionality a naznačují tak alternativu strnulému a citově chladnému životu anglické střední třídy, který oba spisovatelé vášnivě kritizují.

V obou analyzovaných dílech si Forster stejně jako Lawrence pro znázornění „jižního fenoménu“ zvolili Itálii, avšak její reprezentace se u obou romanopisců v mnoha ohledech liší. Také samotná „rozdílnost“ se zde objevuje v různých podobách, reflektující tak přístupy obou autorů.

Celé ztvárnění vývoje Forsterovy a Lawrenceovy protagonistky je pak vlastně demonstrací přesvědčení obou autorů o možné cestě pro mladou středostavovskou ženu omezenou společenskými konvencemi a hodnotami k realizaci jejích nejniternějších citů a vášní na základě onoho setkání s jinakostí. Dalším zajímavým momentem vyplývajícím ze srovnání analyzovaných románů je skutečnost, že oba romanopisci vztahují svá díla a tedy i život a vývoj svých protagonistek k různým časovým úsekům dvacátého století. Pokoj s vyhlídkou a Ztracená dívka tak poskytují specifický umělecký obraz a následně porovnání postavení ženy ve společnosti v průběhu prvního a druhého desetiletí minulého století.

Přes veškerou odlišnost přístupů a názorů dochází pak nakonec Forster stejně jako Lawrence k podobnému závěru. Podle obou autorů nemohou ani nespoutaná vášeň ani příliš přísná pravidla a konvence přinést životní naplnění a nabízejí svým protagonistkám určitý kompromis, který spočívá v kombinaci těchto dvou protipólů.